TÓTH FERENC

KÉPTELENSÉG

Képtelenség

Versek szívszínű füzetemből

Tóth Ferenc

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Köszönettel a Máriáknak!

Kezdetben…

Szerelmi hitvallás

Hiszek egy szerelemben,

mindenható boldogságban,

Menynek és Földnek kötelékében,

a házasságban,

és annak gyermekáldásában,

a lángolásban,

mely fogantatott szerelemből,

születik akkor is, ha nehezen

kell kiszenvednünk a szavakat.

Azok megfeszülnek, elhallnak

és eltemettetnek, amikor a megbántottak

alászállnak a bánatba,

s ha nem is harmadnapon,

de megbocsátanak.

Amit sokszor veszni hiszünk, feltámad

az erős lángok közül;

fölmegy a szívünkbe, ott ül

ajkaink csókján, melynek emléke

elkísér eleveneket, és holtakat.

Hiszek az egyetértésben.

Hiszem, hogy nem ismernek vádat

az egymásnak teremtettek.

Hiszem hibáink elnézhetőségét

és az örök szerelmet.

Ámor

Gondtalanul

Az élet kezdő, kisebb felét

vetettem a hátam mögé,

mégis több volt a gondja,

mint ezreké.

Aztán valaki valami

új terhet elébem rakott.

Kiegyensúlyozott. Nehezebb,

ám boldogabb vagyok.

Elvágyódás

Tűnt színek után

kívánkozik a szemem.

Nem mintha nem

lenne szép a téli sejtelem!

Számtalanszor elvakít

fehér világa,

ám többre vágyom,

mint jégvirágra.

A madarak énekét

nem pótolja semmi,

hasztalan próbálja

a szél szebbé tenni.

Fűtött szobám ablakából

szirmot bont a képzelet,

hópelyheken elringatok

illatszínű réteket.

Szeretem…

Szeretem magamban

hordozni magányom.

Ilyenkor még

emberekre sem vágyom.

Hisz én egyesítem a világ

valamennyi bűnét,

s szívemben egy foszlott

tűpárna helyét.

Szeretem arcomat

szembefeszíteni a széllel.

Elhagyatottan sétálok

Holdvilágos éjjel.

Ballagok, míg erőtlen

lerogyok az úton;

akkor érzem úgy, hogy

túljutottam magamon.

Cím a végén

Kedvesem, bárhogy is,

de tudnod kell, anya vagy.

Szerelmen kívül

Fogantál szavakat,

Szültél a világra

szerelmes verseket,

de én nevelem és

dédelgetem őket.

Hűtlen lettél kedvesedhez,

s csak az övé a játék.

Nem hallod, mint tanulnak

beszélni. Pár hét

múlva elindulnak

tőlem hozzád.

Valamennyinek egy

szó hagyja el az ajkát:

Szeretlek!

Arc poétika

Míg koponyám

kezemben forgatom

fogan meg bennem

a Shakespeare-i kérdés:

a gondok még csak

pelyhedznek államon,

s az élet nem-e egy tévedés?

Én + te

Kezdetben teremtettem én,

egyedüli ember

meny és föld ölén.

Látta az Úr, számomra

nem jó egyedül,

téged küldött mellém

magányomra ellenszerül.

Nekünk adott mindent:

a virágot, a világot,

míg gyökeret nem vert

közöttünk a szerelmi átok.

Eddig elmentél mellettem,

elmentem melletted.

Nem éreztük egymás

Lényét, csak, mint testvérek.

Ám szerelmet szakajtottál

s megkínáltál engemet.

Észrevetted más vagyok,

és én is észrevettelek.

Szégyelltem magamat,

szégyellted magadat,

mindketten tudtuk,

egy a szent akarat.

Véget ért az éden.

Azóta küszködünk

a felejtés kezdetében.

Emlékvers

Soha el nem tűnő

délibáb vagy,

megfoghatatlan

és örök.

Láttalak ezernyi

látomásban.

Szerettelek, ezért

mindent köszönök.

A szerelemre

Vége! Nem érdekel, hogy

a szívem kéri-e.

Mint pontnál, halkuljon el

a hév a mondat végire.

A következő pár sor

már új élet legyen,

bekezdéssel, új szavakkal

egy tiszta lap széliben.

Esti kép

Sötét van. Csata

utáni porfelleg.

Az elfárasztott tér

ködtől vészterhes.

Sebesültjeit

szedegeti a határ,

a megfáradt munkás

hazatalál.

Édesanyámhoz

Első csillagom te voltál, anyám,

minden egyes sötét egyedüli éjszakán.

Tőled indultam s vissza hozzád érkezek

kísérjenek bár tejútrendszerek.

Gyermeki miatyánk

Anyut és aput nem

látom, csak érzem;

itt lesznek, ha bármi

van, nem kell félnem.

Lehunyom a szemem,

nincs többé világ:

„Mi Atyánk”

Apa! Ez te lehetsz,

„ki a menyekben vagy”

hol rengeteg gyerek

játszadozik, és őket te

úgy szereted,

ezért „szenteltessék

meg a te neved,”

jöjjön el a te országod”

amit most ha nem is látok,

hiszem, hogy egyszer

könnyebb lesz ottan,

nem kellesz cukorkát

lopnom a boltban.

Büntess meg, ha akarod

„Legyen meg a te akaratod,

mint a menyben, úgy

a földön is” megbüntetik

azt, aki félrevitt.

„A mi mindennapi

kenyerünket”

mint kifogyhatatlan

szeretetünket

„add meg nékünk ma!”

Eltörtük a fali képet

„Bocsásd meg vétkeinket,

miképpen mi is megbocsátunk”

az „ellenünk vétkezőknek.”

Süteményt tettek a szekrénybe,

Ezért „ne vigy minket a kísértésbe.

Ha csúfolnak, kinevetnek minket,

kérlek szépen „szabadíts meg

minket a gonosztól

szüleimet óvd meg gondtól, bajtól.”

„Tiéd az ország”

mienk egy kis ház

„…a hatalom”

tiedhez képest

erőtlen a karom.

„…és a dicsőség”

tartson „mindörökké”

Ámen!

Életvonal

Az

élet:

lassan

kiderül,

hogy csupa

értékes kincs;

aztán életed delétől

feléled emlékeid

és végül már

semmid

sincs.